

11/158

У газети «Нове життя» - ювілейний, десятитисячний, номер

Шановний читачу, якщо тримаєш в руках газету «Нове життя», то знай: це - її ювілейний, десятитисячний, номер. За цією цифрою сімдесят дев'ять років функціонування видання, яке по праву можна назвати літописом Здолбунівщини. Сімдесят дев'ять років для життя однієї людини багато. Це зростання, навчання, становлення, змужніння, набуття життєвого досвіду й мудрості, досягнення. Це цілий калейдоскоп подій у кінострічці життя. Це успіхи й невдачі, радощі й печалі. Це тисячі облич, зафіксованих на скрижалях пам'яті, й тисячі різних історій та ситуацій, пов'язаних з цими людьми.

Сімдесят дев'ять років для районного видання - це надзвичайний вік. Змінилось кілька поколінь журналістів, 14 редакторів. Далеко позаду та епоха, в якій газета була заснована. Видання є ровесником Другої світової війни. Газета створена 10 жовтня 1939-го року, під час становлення на західноукраїнських землях нової влади й нового порядку, тож і назва «Нове життя» вочевидь обрана не випадково. Був не надто тривалий період, коли газета виходила як «Шлях Ілліча». Але з початком 1990-х, за рішенням редакційного

колективу, газеті повернули її стару назву.

Звісно, за радянської влади кожна газета була рупором ідеології та радянської пропаганди. Інакше й бути не могло. Тоді перші шпальти посвячувались знаменним подіям і першим особам району та області, досягненням п'ятирічки, передовикам виробництва. Але ж у кожному числі знаходилося місце і для дописів про простих людей - доярок, залізничників, учителів, працівників культури, спортсменів. У жанровому сенсі, окрім серйозних передовиць, обтяжених цифрами досягнень п'ятирічок, публікували в газеті й талановиті фейлетони, майстерно виписані життєві історії, листи читачів, заснували й літературно-мистецьку сторінку «Світанок». Для уципливої критики знайшлося місце у газетній колючці «Реп'ях».

У 1990-х постала українська держава й газета стала змінюватися разом із новою політикою й людьми. Щоправда, не так різко, як може кому б хотілося, адже старим залишався стиль письма й подачі матеріалів, не так швидко щезали зі шпальт старі усталені канцеляризми, залишилося на

Колектив редакції газети «Нове життя».

перших полосах і славослів'я владі. І все ж поволі газета позбавилась партійних наглядів, а з ними й старих ідеологічних вивертів, тож за внутрішнім наповненням і змістом матеріалів стала інакшою. Газета «Нове життя» на початку 1990-х інформувала вже про те, що було в радянські часи за сімома

замками: про репресії й голodomор, сповіщала про долі репресованих, про УПА, повідомляла про освячення повстанських могил. Писалося чимало про національне виховання й відродження традицій, фольклорні фестивалі, старі промисли і ремесла, створення в школах народознавчих світлиць.

В усі роки для того, щоб газета вчасно побачила світ, над створенням кожного номера працювали журналісти - репортери, редактори відділів. Статті, писані від руки, набирала секретар-друкарка, вичитували коректор і черговий по номеру, а верстку за макетами редакції робили поліграфісти, по суті

вручну - набираючи гранки. Умови праці були далекі від теперішніх. Та в яких би умовах не працювали люди, які виготовляли газету, ніколи не траплялось, аби вона не вийшла.

(Закінчення на 2-й стор.)

Фото Олексія КОЗАЧКА.

У газети «Нове життя» — ювілейний, десятитисячний, номер

(Закінчення.
Початок на 1-й стор.)

«На все життя залишились у моїй пам'яті післявоєнні роки. Розруха. Відбудова народного господарства. Злидні. Працювали в складних умовах. Не вистарчало шрифтів, паперу, фарби. Газету та іншу продукцію друкували вручну. Траплялось, що верстали під свічки, бо часто «вимикало» електричне освітлення. І все одно «Нове життя виходило», — таким зафіксувало спогад поліграфіста Надії Володимирівни Мініч, видання 8-тисячного номера газети «Нове життя» від 7 квітня 1999 року. Цей спогад доповнила тоді ще одна працівниця здолбунівської друкарні Ніна Миколаївна Троян, яка «своїми пальцями перебрала мільйони рядків». Вона згадує про випадки, коли номер газети в друкарні друкували всю ніч — по 10-12 годин, адже тиражі тоді були великі, а про комп'ютерну техніку навіть на початку 1990-х було хіба тільки мріяти.

Тієї пори різко стрімко прискорився технічний прогрес. Проте ще довгенько журналісти не мали змоги творити свої матеріали інакше, як ручкою на папері. А ті матеріали, написані різними почерками, спершу читав і приймав до друку редактор, креслив те писання, вносячи свої корективи і віддавав секретар-друкарці. Кожен матеріал проходив кризу

нешадну кількаразову коректуру.

Лише у середині 1990-х редакція придбала комп'ютерну техніку і журналісти стали вчитися на ній працювати. Невдовзі посада секретар-друкарки стала непотрібною. Згодом непотрібною у редакції стала й посада фотокореспондента, бо всі журналісти нині оснащені фото- та звукозаписуючою технікою й кожен репортер у підготовці матеріалу абсолютно ні від кого не залежний. Але сьогодні з пошаною згадуємо людей, які у справу творення газети вкладали душу, віддали їй чимало років. Це головний редактор Володимир Дрозюк, відповідальний секретар Неоніла Дзюбенко, секретар-друкарка Валентина Нестерська, коректор Надія Гаврон, фотокореспондент Віталій Долін, журналісти Володимир Баталов, Василь Закревський, Євген Шилан, бухгалтер Ніна Дрозюк, заступник головного редактора Тамара Окрушко, водій Дмитро Ганчевський, і багато інших, для кого редакція стала не просто місцем роботи, а невід'ємною частиною життя.

Колишніх технологій вже й не знають сучасні молоді журналісти. Бо нині важко себе уявити не те що без комп'ютера, але й без смартфона, новітніх технологій передачі інформації, як «Вайбер», «Інстаграм» тощо. З'явилися сайти, блоги та

соціальні мережі, й колись далекий світ став близьким та доступним. Журналістам стало набагато легше зібрати на певну тему матеріал, узяти потрібні коментарі. Тяжче хіба в тому, що у вирі інформації треба вміти зорієнтуватися, бути в потоці, бути обізнаним, переглядаючи цей нестримний потік.

Стіни редакції газети «Нове життя» сьогодні нагадують музей. Вони ніби дихають минушиною. Тут грамоти й подяки, пам'ятні кубки й сувеніри, вручені колективу, редакторам та окремим працівникам за відмінну роботу, якісне висвітлення тієї чи іншої тематики. Ми, сучасні журналісти — хтось, як от я, редактор — тут новий, хтось працює кілька років, а хтось, уже і зо два десятиліття, — відчуваємо себе послідовниками тих поколінь наших колег, які працювали тут

до нас. Адже ми продовжуємо справу, розпочату ще задовго до нашого народження. Хоча ми — інші. Живемо в іншу епоху й завдання постають перед нами інакші.

Газета перестала бути рупором влади. Вона мусить стати на повну — голосом народу, громади Здолбунівщини. Ми маємо покласти в основу нашого видання ті цінності, на яких найбільше фокусуємо свою увагу в нашому повсякденні, які прищеплюємо сучасникам і які прагнемо зберегти. Ми покликані висвітлювати питання проблемні й конфліктні і будемо це робити з поміччю вас, наших читачів. Тільки якісний діалог, тільки тематичні форуми, зворотний зв'язок наповнять видання потрібною інформацією.

Багато часу сплигло відтоді, як готували до друку восьмитисячний номер

Здолбунівської районної газети «Нове життя». Одинадцять працівників редакції творили його тоді. Цілу сторінку присвятили вони в газеті знайомству з колективом. Тепер це — історія. Головним редактором був тоді Володимир Дрозюк, його заступником та зав. відділом громадсько-політичного життя Олександр Лагодзінський. Були тоді посади окремих завідуючих відділами міського та сільського життя, читацьких листів.

Десятитисячний номер формуємо в тому ж приміщенні. За майже два десятиліття не змінилися в ньому ні меблі, ні інтер'єр. Додалось щоправда техніки, хоч наразі й вона вже геть не відповідає теперішнім вимогам і потребує оновлення.

Змінився наш статус. Тепер ми є незалежним виданням з юридичною назвою — ТОВ Редакція «Нове життя».

Змінився й колективний портрет редакції. Не тільки обличчями, але й їх кількістю. Замість одинадцяти працівників залишилося п'ятеро. З них журналістів, фахівців, які пишуть в газету статті, всього троє — Людмила Марчук, головний редактор; Ольга Якубчик, заступник редактора вкупі з відповідальним секретарем та Ірина Самчук — редактор відділу соціально-економічних проблем. Верстає газету вже багато років поспіль Микола Погонський. Не зра-

джує своїй посаді і бухгалтер Олена Стаднік.

Газета нині має тираж в одинадцять разів менший, ніж він був у 1976 році й переживає не менш скрутні часи, як у 1999-му. Вкраїні не менша криза, як була тоді, бо ще й війна. У нашій газетній галузі ми проходимо скрутний період так званого роздержавлення. Тобто, газета кинута у вільне плавання і має поступово вийти на самоопитність. Маємо стати виданням справді народним, цікавим і популярним, за яким би стояли черги в кіосках з пресою. Ось такою нам і побажайте.

У день здачі 10-тисячного номера ми не чекаємо в гості представників влади з великими букетами й шампанським. Це було б неправильно, як і вітання владою кращих журналістів в день професійного свята. (Виходить, що ті, котрі владу критикують, прискіпливо задають на пресконференціях незручні питання — журналісти не кращі?). Але ми чекаємо нових цікавих подій, про які хотілося б писати, нових читачів, нових передплатників. Чекаємо на нові ідеї, пропозиції й від тих ініціативних, креативних та підприємливих людей, які допоможуть нам ці задуми втілити. Хочеться вірити, що у «Нового життя» є перспектива на справді нове життя.

Людмила МАРЧУК,
Ольга ЯКУБЧИК.